

besede mu lezejo počasi iz grla . . . Poslušaj mene — v oči ti pogledam in vem takoj, kako je treba govoriti. Ne umri, ne joči, ti moje solnce, moje vse . . .“

Bela stena je štrlela nepremično pod strop. Zavil sem glavo v odejo, da bi ničesar ne videl, ničesar ne slišal. Zagrizel sem se v blazino, da bi vdušil bolešt, ki je v divjem vzkliku iskala izhoda in besnela v meni, kakor da me zdajzdaj raznese. Šele pozno po polnoči sem se drznil prisloniti zopet uho k steni — slišal nisem ničesar. Polastila se me je grozna zapuščenost, po telesu sem začutil brezmejno utrujenost in pomislil sem, kako lepo bi bilo, če bi pri tej priči umrl.

Ko je mati drugi dan sedela v vrtu pod razcvelo breskvijo in gledala z otožnimi očmi za nami, ki smo z motikami odgrebali sadike, me je zopet nenadoma obšlo, da bi skočil k njej, se izkazal na kakršenkoli način silno ljubeznivega in ustrežnega, jo pobožal po licu in ji povedal vse tiste lepe besede, ki sem jih moral ponoči dušiti v blazini. Spustil sem motiko v razor in stopil k njej. Stal sem pred njo in nisem vedel, kaj bi rekel. Sredi tega jasnega, glasnega dne — sem začutil — bi vse tiste besede za fanta, ki vsak večer vasuje med ciganskimi šatori, bile veliko, veliko premehke.

„Kaj poveš?“ se je bridkostno nasmehnila.

„Hotel sem . . . kajne, da ne umrješ?“ sem se zmedel in gledal v stran.

„Ti si poslušal ponoči,“ me je privila k sebi.

A. Damičev:

Resnica.

(Iz pesmarice teozofa.)

Oblaki temni, neprodorni,
svetlikanje le, mir strašan;
vkovan na križ umiram slutenj,
rešitve pričakujem dan.

Kar zažari obnebje celo,
oblake blisk je bel prodril . . .
Tedaj pa tudi jaz na križu
kot zemsko bitje sem umrl.

Zadel z neba je blisk me v prsi,
razsvetlil z ognjem je srce . . .

Jaz grem na zemljo, da z resnico
pomorem dvigati gore!

Kaj se to pravi?